

БЪЛГАРИЙО, РОДИНО МОЯ...

Стихотворения за България

Отбрани от АТАНАС ЗВЕЗДИНОВ

АТАНАС ЗВЕЗДИНОВ, *съставител, 2007*
ЙОРДАН АНГЕЛОВ, *художествено оформление*
ДАЛ СИАТ, *издател*

ISBN: 978-954-8906-05-0

Съдържание

БЪЛГАРИЙО,	3
РОДИНО МОЯ...	3
Стихотворения за България	3
<i>Отбрани от АТАНАС ЗВЕЗДИНОВ</i>	3
АТАНАС ЗВЕЗДИНОВ, <i>съставител</i> , 2007.....	4
ДОНКА КАЦАРЕВА	16
Българийо, обичам те	16
ЦАР ИВАН ШИШМАН	18
ДОБРИ ЧИНТУЛОВ	20
ВЯТЪР ЕЧИ, БАЛКАН СТЕНЕ	20
ПЕТКО Р. СЛАВЕЙКОВ	21
ХРИСТО БОТЕВ	22
Обесването на Васил Левски	22
ИВАН ВАЗОВ	23
НА БЪЛГАРИЯ	23
ПЕНЧО СЛАВЕЙКОВ	25
ПОЕТ	25
КИРИЛ ХРИСТОВ	27
СИЛАТА НА БЪЛГАРИНА	27
ПЕЙО ЯВОРОВ	28
РОДИНА	28
СТАМЕН ПАНЧЕВ	30

СИНЕ МОЙ!	30
ДИМИТЪР ПОДВЪРЗАЧОВ.....	32
НА МОЯ СИН	32
ТЕОДОР ТРАЯНОВ	34
ЗАКЛИНАНИЕ НА ЗЕМЯТА	34
ЕМАНУИЛ ПОПДИМИТРОВ.....	37
РОДИНА	37
НИКОЛАЙ ЛИЛИЕВ	40
КЪМ РОДИНАТА	40
НИКОЛА РАКИТИН	41
ТИ МАЛКА СИ	41
ЛЮДМИЛ СТОЯНОВ.....	42
РОДИНА	42
ДИМЧО ДЕБЕЛЯНОВ.....	44
СКРИТИ ВОПЛИ	44
ДОРА ГАБЕ.....	45
РОДИНА	45
ХРИСТО ЯСЕНОВ.....	47
ИЗ: “ПРОБУДНИ ПЕСНИ”	47
ЕЛИСАВЕТА БАГРЯНА	48
ПОТОМКА	48
АСЕН РАЗЦВЕТНИКОВ	50

ПРАЗНИК	50
ИВАН МИРЧЕВ	51
РОДИНА	51
ЛАМАР	53
МАНАСТИР	53
ХРИСТО СМИРНЕНСКИ	55
КЪМ ВИСИНИ	55
АГДА ПЕТКАНОВА	57
НАШАТА ЗЕМЯ	57
ДИМИТЪР ПАНТЕЛЕЕВ	59
НАШАТА ЗЕМЯ ХУБАВА	59
КАМЕН ЗИДАРОВ	60
КЪМ РОДИНАТА	60
НИКОЛА ФУРНАДЖИЕВ	63
РОДИНА	63
ХРИСТО РАДЕВСКИ	64
НАШЕТО БЕЗСМЪРТИЕ	64
АТАНАС ДАЛЧЕВ	65
КЪМ РОДИНАТА	65
ДИМИТЪР ГУНДОВ.....	66
БЪЛГАРИЯ ГОВОРИ	66

МЛАДЕН ИСАЕВ	68
БЪЛГАРИЯ	68
БОГДАН ОВЕСЯНИН.....	70
БАЛАДА ЗА БЪЛГАРСКИЯ ВОЙНИК	70
НИКОЛА ВАПЦАРОВ.....	71
ИМАМ СИ РОДИНА	71
СЛАВЧО КРАСИНСКИ.....	72
ВЕНКО МАРКОВСКИ.....	73
РОДИНАТА	73
НАДЯ НЕДЕЛИНА.....	74
БЪЛГАРКА	74
ИВАН ПЕЙЧЕВ.....	75
ЗЕМЯ	75
АЛЕКСАНДЪР ГЕРОВ.....	78
РОДИНА	78
АЛЕКСАНДЪР ВУТИМСКИ	80
БЪЛГАРИЯ	80
ВЕСЕЛИН ХАНЧЕВ.....	82
МОЯТА СИЛА	82
ИВАН КРЪСТЕВ.....	84
РОДИНА	84
ДОБРИ ЖОТЕВ.....	85

ПАСТОРАЛНО	85
НИКОЛАЙ ЗИДАРОВ	87
ХАРМОНИЯ	87
ВЛАДИМИР ГОЛЕВ.....	89
ЗЕМЯ	89
ДИМИТЪР МЕТОДИЕВ.....	90
ДУШАТА МИ Е ПЪЛНА С ТЕБ	90
ЕВСТАТИ БУРНАСКИ.....	91
СТЕНОПИС ОТ КУРШУМИ	91
ПАВЕЛ МАТЕВ	92
РАЗМИСЪЛ ЗА РОДИНАТА	92
ГЕОРГИ ДЖАГАРОВ	94
БЪЛГАРИЯ	94
Земя като една човешка длан. . .	94
ИВАН ДАВИДКОВ	96
ТВОИТЕ КОРЕНИ	96
ИВАН РАДОЕВ.....	97
ДРЕВНА КРЪВ	97
НАЙДЕН ВЪЛЧЕВ.....	98
РОДНА ЗЕМЯ	98
ПЕНЬО ПЕНЕВ	100
МАЙЧИЦЕ	100

АНАСТАС СТОЯНОВ	102
БЪЛГАРИЯ	102
БЛАГОЙ ДИМИТРОВ	104
КЪМ РОДИНАТА	104
ПЕТЪР КАРААНГОВ	107
КРЪВТА ОСТАВА	107
АНДРЕЙ ГЕРМАНОВ.....	110
ЗЕМЯТА НИ ОСТАВА ПОДИР НАС	110
ГЕОРГИ СТРУМСКИ.....	111
БАЛАДА	111
ДИМИТЪР СТЕФАНОВ.....	113
РОДИНО	113
ИВАН ДИНКОВ.....	114
БЪЛГАРИЯ	114
МОЛИТВА	116
ЕВТИМ ЕВТИМОВ	117
ПАИСИЙ ОБИКАЛЯ ОЩЕ	117
ХРИСТО ФОТЕВ	119
БЪЛГАРИЯ	119
ДАМЯН П. ДАМЯНОВ.....	121
БЪЛГАРИЙО	121
ЛЮБОМИР ЛЕВЧЕВ	122

ЗЕМЯТА НА УБИТИТЕ ПОЕТИ	122
ЛЪЧЕЗАР ЕЛЕНКОВ	124
ЗА НЕЩО ДРУГО,	124
КОГАТО ЗАГИВАШЕ ТЪРНОВО.	124
Свалете си чалмите!	124
ИВАН НИКОЛОВ.....	126
БЪЛГАРИН	126
ДРАГОМИР ШОПОВ	127
РОДИНО	127
МАТЕЙ ШОПКИН	128
МОЛИТВА ОТ БОТЕВ ВРЪХ	128
ЦВЕТАН ГЕНОВ	129
БИЛО Е НУЖНО...	130
На Николай Добрев.....	130
ВОЙМИР АСЕНОВ	132
ВИШНИ	132
НЕДЯЛКО ЙОРДАНОВ	134
РАЗГОВОР ЗА ИМЕТО	134
НИКОЛАЙ ЗАЯКОВ	137
БЪЛГАРИЯ	137
АНДРЕЙ АНДРЕЕВ	138
БЪЛГАРИЯ	138

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ	140
ЧУДО	140
АТАНАС ЗВЕЗДИНОВ.....	141
БЪЛГАРИЯ	141
ИВАЙЛО БАЛАБАНОВ	142
ПРИНОС КЪМ ЕВРОПЕЙСКАТА ИСТОРИЯ	142
НЕДЯЛКО ЙОРДАНОВ	
Молитва*	144

ISBN: 978-954-8906-05-0

ВМЕСТО ПРЕДГОВОР

Българийо, родино моя...

След стихосбирката „Аз искам да те помня все така”, булчинският букет летеше във въздуха почти две години. Тъй като хващането на този букет не предполага женитба, не мога да намеря обяснение защо той толкова време не е сграбчен от бизнесмен или от бизнесдама, освен в това, че са сграбчени от проблемите на бизнеса.

Този факт предостави възможността на „ДАЛ СИАТ” отново да има честта да ви постави в ръцете нов букет, а за мене удовлетворението да избира темата „Българийо, родино моя” и да увеличи дълга си към поета Атанас Звездинов. До момента мислех, че е рано да пиша, дори предговор по темата Родина - от една страна поради високата значимост на темата, а от друга - заради личния ми житейски път.

В зависимост от конкретното пространство, времето и имащите родителски права, при раждането на човека се определят както религията, но не вярата, така и държавата, но не родината. При мен въпросът стоеше другояче. Под влиянието на революционната поезия в ранните години на моя живот, мечтаех за родина светска, демократична, каквато още не е Палестина за своя народ.

За повечето от нас родината е географско измерение, историческа памет, култура и народопсихология, а за мен предимно е и дълг, и бъдеще.

Българийо, ти си родина моя, защото в цялостната история на малобройния си народ, си богата с велики личности. Защото имаш принос, с който се гордея в човешката наука, култура и изкуство, защото ти си моите приятели, моите деца и не на последно място ти си строител на обединена Европа.

Тези, които не осъзнават разликата между държавата, страната и пределите на родината,

живеят отчуждени, могат всичко да постигнат, но никога да не бъдат патриоти.

Докато на някои не им стига родината да бъде употребена за личните им цели, на патриотите не им стига живота, за да изпълнят осъзнатия си дълг към родината.

Българийо, ти си моят избор, който непрекъснато ще доказвам.

Българийо, мое наследство, разграничи ме от тези, които те разделят, разграбват, за да натрупат лично богатство или от тези, които обсебени от властта, жертват теб, за да са на върха на вълната.

Д-р Аднан Лидиянов

ДОНКА КАЦАРЕВА

Българийо, обичам те

Родината започва от бащиния дом,
от ласката на майчините песни,
от дядовата пушка, прядядовия кон,
от бабините приказки чудесни.

Родината е цвете и полет на орли,
морето, небосвода, планините,
реките, езерата, хайдушките скали,
Балканът и житата в равнините.

Припев:

Българийо, обичам те синовно,
гори във мене любороден плам.
Ще пазя всичко българско достойно,
и няма никога да те предам.

Родината се слави със златни върхове.
Те в бъдещето пътя ни огряват.
Гордея се със древни, велики родове
и българин завинаги оставам.

Българийо, обичам те синовно,
гори във мене любороден плам.
Ще пазя всичко българско достойно,
и няма никога да те предам.

ЦАР ИВАН ШИШМАН

Откога са й, мила моя майно льо,
зора зазорила,
оттогаз са й, мила моя майно льо,
войска провървяла:
кон до коня, мила моя майно льо,
юнак до юнака,
кон до коня, мила моя майно льо,
байряк до байряка,
пушките им, мила моя майно льо,
като честа гора,
сабите им, мила моя майно льо,
като ясно слънце,
паласки им, мила моя майно льо,
като дребни звезди,
пищови им, мила моя майно льо,
като дребян гъстак,
дрехите им, мила моя майно льо,
като тъмян гъстак,
барутя им, мила моя майно льо,
като тъмян облак,
куршуми им, мила моя майно льо,
като град по поле,
калпаци им, мила моя майно льо,
като тъмян пушък.

Като вървят, мила моя майно лъо,
 през гора зелена,
байрак носят, мила моя майно лъо,
 със асланов образ,
огън святка, мила моя майно лъо,
 от добри катани,
кат препускат, мила моя майно лъо,
 силиян, буян вятър,
дето стъпят, мила моя майно лъо,
 кладенчета правят,
дето стъпят, мила моя майно лъо,
 калдъръми къртят,
де кого си, мила моя майно лъо,
 стигнат и па срещнат,
се си питат, мила моя майно лъо,
 за Софийско поле.
Отишли са, мила моя майно лъо,
 на Софийско поле,
бой да правят, мила моя майно лъо,
 за българско име,
бой да правят, мила моя майно лъо,
 за Христова вяра,
сам ги води, мила моя майно лъо,
 сам цар Иван Шишман...

ДОБРИ ЧИНТУЛОВ

ВЯТЪР ЕЧИ, БАЛКАН СТЕНЕ

Вятър ечи, Балкан стене,
сам юнак на коня
с тръба зове своите братя:
всички на оръжие!

Дойде време, ставайте,
от сън се събуждайте,
доста робство и тиранство,
всички на оръжие!

Който носи мъжко сърце
и българско име,
да препаше тънка сабя,
знаме да развие!

ПЕТКО Р. СЛАВЕЙКОВ

ТАТКОВИНО

Хубава си, татковино,
име сладко, земя рай,
сърце младо и невинно
за теб трепка, та играй.

Мили ми са планините
и на север, и на юг,
драги ми са равнините
набраздени с нашия плуг.

На уста ми сладка дума-
ще да бъде този кът,
дето Дунав, Вардар, Струма
и Марица си текат!

Дор на небо ясно слънце,
дор на очи свят, живот,
ще обичам аз от сърце
таз земя и тоз народ.

ХРИСТО БОТЕВ

Обесването на Васил Левски

О, майко моя, родино мила,
защо тъй жално, тъй милено плачеш?
Гарване и ти, птицо проклета
на чий гроб там тъй грозно грачеш?

Ох, зная, зная, ти плачеш, майко,
затуй че ти си черна робиня,
затуй, че твоят свещен глас, майко,
е глас без помощ, глас във пустиня.

Плачи! Там близо край град София
стърчи, аз видях, черно бесило,
и твой един син, Българийо,
виси на него със страшна сила.

Гарванът грачи грозно, зловещо,
псета и вълци вият в полята
старци се молят богу горещо,
жените плачат, пищят децата.

Зимата пее своята зла песен,
вихрове гонят тръни в полето,

и студ, и мраз, и плач без надежда
навяват на теб скръб на сърцето.

ИВАН ВАЗОВ

НА БЪЛГАРИЯ

На теб, Българийо свещена,
покланям песни си сега.
На твоите рани, кръв безценна,
на твойта жалост и тъга,
на твоите сълзи и въздишки,
на твоите страсти и тегло
и на венеца мъченишки,
щю грей на твоето чело.

Прокуден тука на чужбина,
далеч от твоите гори,
сърцето ми сега проклина
тирана, който те мори.

Прийми тез песни, майко мила,
отък на жалостний ти зов
и плод на сладката любов,

с коя душа ми си пълнила:
прийми тез песни, пълни с гнев,
кат вихъра, що пей по друма,
ту жални, кат шумът на Струма
и като горския напев.

О, майко, аз видях тиранът,
като ръцете си вапца
в кръвта на твоите деца
и чух как плачеше Балканът
и твоите сини небеса!

Но през червените порои,
що ти проля във таз борба,
аз видя дните ясни твои
на твойта бъдеща съдба.

Дано таз вяра, туй мечтанье
не се разбие в некой брег
и твоя зов да не остане
като в пустинята без ек.

ПЕНЧО СЛАВЕЙКОВ

ПОЕТ

С оръжие в ръка бе заловен
той на Балкана и пред съд доведен.
Последен изпит беше него ден
и неговия отговор последен.

“Вий питате какъв съм? Втори път,
че съм поет, ви вече отговарям.
Защо въстанах? – казах пред съдът,
но питате и аз ви пак повтарям:

Обичам аз полето, сладкий дъх
на неговите рожбици, цветята-
и привечер кога ги милва лъх,
и сутрина, окъпани в росата.

Щом цъфнеха напролет те, при тях
от юг им птички идваха на гости.
Аз от дете с тез птички другарях,
че дивни бяха песните им прости.

Свободни песни...не като онез,

които ази пеях- и каквито
сте и от други чували до днес:
то бяха песни от сърце честито-

сърце свободно, - сгряно от лучът
на божието животворно слънце,
и во което песните растът,
като в поле посеяното зрънце.

Такова слънце в моето сърце
не грееше – то в мрачина бе клето...
И ази грабнах пушката в ръце,
да извоювам слънце за сърцето.

Та песните, които то роди,
на радост рожби, радости да сеят.
Поета- тъй небото отреди-
да пей, свободни птички както пеят...”

Присъдата бе смърт. На другий ден
преди зори обесиха поета.
Ръмеше дъжд и вятъра студен
като въздишка стенеше в полето.

И неми бяха влажните листа
там на липата, дето той издъхна...

Откакто на бесило стана тя,
там песента на птичките заглъхна.

КИРИЛ ХРИСТОВ

СИЛАТА НА БЪЛГАРИНА

Велик с безшумний свой живот,
ти нямаш себе равен
в борба неравна – о, народ,
през векове забравен!

Привел глава и мълчалив,
какви беди не среща?
Така безкрайно търпелив-
със тая кръв гореща!

Най-кроткият в света орач-
това е войнът наши!
Чуй песните му – те са плач,

а нищо го не плаши!

Той векове бе принижен
пред силни и пред слаби:
но кой позна го него ден,
когато меча сграби?

Къс вик, от който се смрачи
в полята и горите:
“Напред!” - светят във очи
на чудна бъдност дните.

ПЕЙО ЯВОРОВ

РОДИНА

Обичам те, родино, и ме трови
поради тебе често ядна скръб,
под гнет стоименен превивам гръб
и влача аз, неволник, твоите окови...

Но що си ти? Земя ли в някои предели?
Пръстта на тоя дол, на она хълм,
еднакво мъртва в зной, под дъжд и гръм,

която днес един – друг утре ще насели?

Къде си ти, къде, родино моя?
Нима сред тая повилняла сбир
от вълци и кози – надлъж и шир
потирена, чието име е безброя?

Не си ли ти на майчиното слово,
що най-напред погали моя слух,
не си ли откровителния дух:
на словото – на битието вечно ново?

Но то...но то е в мене, тук, където
ридае миналото – тъмен ек,
и дето бъдащето – зов далек,
нашепва сънищата здрачни на сърцето.

И ти си в мене – ти, родино моя!
И аз те имам: радостта е скръб...
Че под неволно бреме вия гръб.
И аз те имам – за да бъда сам в безброя.

СТАМЕН ПАНЧЕВ

СИНЕ МОЙ!

Сине мой, надежда скъпа моя,
радост в грижи, грижа в радостта,
може би последен ден е тоя,
в който те милува твой баща.
Аз отивам, за да се не върна,
дълг отечествен зове ме в бой,
може би не ще те веч прегърна,
теб не ще продумам, сине мой!

Сине мой, аз те благославям,
нека бог закриля теб в света.
На теб сал един завет оставям –
свет завет на грижовен баща.
С него расти, възмъжавай, сине,
моето богатство ти е той,
с него татко ти не ще загине –
ще живее в тебе, сине мой!

Сине мой, живеј със светлий спомен
на родинолюбците деди,
гражданин бѣди ти сѣвга скромен,
честен в мисли и в дела бѣди,
вярвай в идеали благородни,
с тях окрилен в мирен труд ил, в бой,
дай живота си за края родни-
българин бѣди горд, сине мой!

Сине мой, надежда скѣпа моя,
радост в грижи, грижа в радостта,
може би последен ден е тоя,
в който виждаш своя ти баща.
Аз отивам, за да се не върна,
дѣлг отечествен зове ме в бой –
дай да те целуна и прегърна,
може би за сетньо, сине мой!

ДИМИТЪР ПОДВЪРЗАЧОВ

НА МОЯ СИН

Ще дойде, Здравко, ден – последния
на твоя татко земен ден.

Склопи очите му на бедния
баща – и тихо просълзен
кажи: “Прибра се вече стария –
и всичко, що ми завеща:
една несбъдната мечта –
България!

Ти беше чужденец в родината –
прости ми, ако съгреша!-
Ах, ти бе свой, ала градината
на хубавата ти душа
векът безверен опожари я...
Тогаз едничко ти оста,
с което знаеше света: -
България!

С каква любов я ненавиждаше,
с каква жестокост я люби!
Отвърнат днеска – ти не виждаше
във бъдещето, може би,
обтънала във лъчезария,
възкръснала като Христа,
земя на правдата света –
България!

Кълна се в твоите недостигнати
мечти – и в твоя сетен час:
Байрака, който не издигна ти,
ще го развея, татко, аз!
Зер твоята участ – претовари я
бог с тежки, траурни цветя,
а аз ще дишам и пламтя
с България!”

И аз ще слушам с умиление,
над моя труп що шепнеш ти.
И във безплътните селения
тогаз ще, Здравко отлети
успокоен духът на стария

баща – че в тебе възроден
той ще живее бъдний ден
с България!

ТЕОДОР ТРАЯНОВ

ЗАКЛИНАНИЕ НА ЗЕМЯТА

Възлез проявена,
о сила нетленна
възлез самородна
из своята тъма,
в живот се прераждай,
гори vyplътена,
душа чудотворна
на мойта земя!

Заливай със злато
простори обширни,
откърмай, закриляй
насъщния плод,
насищай със щедрост
годините мирни,

труда благославяй
на моя народ!

Чрез теб да пребъде
стоманата свята
в десниците силни
на твоите чада,
орало когато
ще пори земята,
а меч и защита-
под бранна звезда!

Стори да погинат
злини и нещастия,
изтривай следите
на гибел и срам,
разкрий чудесата,
на своето причастие,

кръщавай сърцата
в чистителен плам!

Чрез теб нека прати
всевишната воля
лазурното чудо
на земния рай,
където човекът
без страх ще се моли,
опит от небето
на родния край!

О, мощ проявена
на дух благороден,
пред своята България

завета разкрий:
делата остават,
човек е преходен!
Народът е вечен
в това, що твори!

ЕМАНУИЛ ПОПДИМИТРОВ

РОДИНА

Часът е печален, унил и
навред е тъй горко пустинно,
презри ме, спаси и помилуй,

ти, стара, прастара родино!

Аз виждам блатата зловонни:
разкритите язви и рани
и там – равнините ти знойни:
към бога разширени длани.

И пътища там се преплитат –
бразди на съдба непреклонна,
а вечер издигат мъглите
в простора скръбта ти огромна.

Браздят и безжалостно свличат
порои страните ти бледни
и бурите глухи събличат
в небето покровите ледни...

Аз чувам топорът прониква
на тъмния лес до сърцето
и дъбът подсечен извиква
и пада, разперил ръцете.

Настъпи ли засух, къпини
пълзят в камънаците пусти,
снагата ти лишеи сини

и язви разяждат стоусти.

А слънце в зенита застава,
гръдта ти с меч огнен пробажда
и кървави тъмни тогава
уста се напукват от жажда.

Прецъфне ли злакът в полята,
калината с кичури сънни
оглежда се там над водата
и твоите зеници бездънни.

Зеници, де свети тревога
и дето трептят мълчаливи
изплаквани тъжно от бога
сълзите, солено-горчиви...

Часът е печален, унил и
навред е тъй горко пустинно,
презри ме, спаси и помилуй
ти, стара, прастара родино!

НИКОЛАЙ ЛИЛИЕВ

КЪМ РОДИНАТА

Заглъхнал в безответната вселена,
плачът ти продължава да трепти.
Кому се молиш, майко вдъхновена,
сред ужаса на своите самоти?

Кому предаваш тая скръб велика
на своята безтрепетна душа,
и аз ли пръв, отгатнал й езика,
съзнавам, че пред тебе днес греша.

Безцветен син на обезверен жребий,
с надежди мене ли облъхваш ти?
В гърди ми бий едно сърце по тебе,
безсилно твойта скръб да освети.

И възроден, аз може би последен
поднасям своя чист и беден дар:
едно сърце, което слагам бледен
пред твоя свят и непознат олтар.

НИКОЛА РАКИТИН

ТИ МАЛКА СИ...

Ти малка си, родино, но съдбата
най-тежкия обрeкля ти е жребий-
пълчища много, сила непозната,
с огън и меч водила е през тебе.

Ти нееднъж си ставала пустиня,
но пак възкръсвала си в кръв и пламък-
усойче всяко диво е светиня
и гроб юнашки е под всеки камък.

Над люлката ми още е запета
легендата на твоите балкани –
обичам те за участта ти клета,
обичам те за твоето страданье.

Родино моя, зла е твойта орис
и тя чертае тежкия ми жребий:
закърмен с твоята велика горест,
да работя и да умра за тебе.

ЛЮДМИЛ СТОЯНОВ

РОДИНА

Ти бе жестока, бе всесилна,
когато в оня скръбен ден
към твоята обич всеобилна
пристъпих, майко, изранен.

Ти не изми болящи рани,
сърдечен ропот не приспа,
и моите скърби неразбрани,
осмя пред сляпата тълпа.

У теб не бях аз недостоеен,
а може би най-верен син,
но ти, уви! – палач спокоен!-
сред път остави ме самин.

И в есен тягостна, в зла зима,
веявици и сняг, и мраз,
дочувах шепот глух, безимен,
но то не беше твоят глас.

То бяха вопли на безкрайна,
неутолима пустота,
удавена във скръб незнайна,
на скръбна тайна в пепелта!

Ала не хвърлих ядна хула
и твоят лик не опетних-
ти моя стон не би дочула,
ни моя окървавен стих.

Ти шестуваше строго, властно
по пътя на безумна бран,
но тук, в сърцето си, всечасно
аз пазя твоя талисман.

Из него светла обич блика,
звено свещено между нас:
без мене ти си пак велика,
ала без теб- какво съм аз?

ДИМЧО ДЕБЕЛЯНОВ

СКРИТИ ВОПЛИ

Да се завърнеш в бащината къща,
когато вечерта смирено гасне
и тихи пазви тиха нощ разгръща
да приласкае скръбни и нещастни.
Кат бreme хвърлил черната умора,
що безутешни дни ти завещаха-
ти с плахи стъпки да събудиш в двора
пред гостенин очакван радост плаха.

Да те посрещне старата на прага
и сложил чело на безсилно рамо,
да чезнеш в нейната усмивка блага
и дълго да повтаряш: мамо, мамо...
Смирено влязъл в стаята позната,
последна твоя пристан и заслона,
да шъпнеш тихи думи в тишината,
впил морен поглед в старата икона:
аз дойдох да дочакам мирен заник,
че мойто слънце своя път измени...

О, скрити вопли на печален странник,
напразно спомнил майка и родина!

ДОРА ГАБЕ

РОДИНА

На Добруджа

Проникна ми в снагата
твойто слънце,
проветри ми косите
твоят вятър,
просторът ти
в душата ми се вля,
а тъмните ти нощи
ме научиха
да диря светлината
при звездите.

Ти вдъхна в мене
мисълта за вечност,
защото съществуваше,
преди да стана твоя-
защото твоето море бе
вечно,
преди да ме изкъпе
в своята пяна.

Бях хубава,
защото ти бе хубава,
преди да ме родиш.
Бях пълна с топла обич,
защото зреели житата,
когато съм се раждала.
Покорна бях и непокорна,
защото ти си търпелива
и бунтовна.

Сега аз вехна
и се разцъфтявам,
умирам и се раждам,
защото ти,
откакто свят светува,
умираш
и се раждаш,
и цъфтиш!

ХРИСТО ЯСЕНОВ

ИЗ: “ПРОБУДНИ ПЕСНИ”

Събуди ме в прохладните утрини, майко –
в несъбудени ранни зори:
искам слънцето, слънцето светло да видя
и далечните сънни гори!

И понесъл тъгата на тъмни пустини,
превъзмогнал кошмари и сън,
да послушам пробудните цветни градини
и съзвучния сребърен звън.

И забравен от бога на всички небета –
като лодка по тъмни води –
да погледам далечните родни полета
и земята на моите деди.

Събуди ме в прохладните утрини, майко –
в несъбудени ранни зори:
искам слънцето, слънцето светло да видя
и далечните родни гори!

ЕЛИСАВЕТА БАГРЯНА

ПОТОМКА

Няма прародителски портрети,
ни фамилна книга в моя род
и не знам аз техните завети,
техните лица, души, живот.

Но усещам, в мене бие древна,
скитническа, непокорна кръв.
Тя от сън ме буди нощем гневно,
тя ме води към греха ни пръв.

Може би прабаба тъмноока,
в свилени шалвари и тюрбан,
е избягала в среднощ дълбока
с някой чуждестранен, светъл хан.

Конски тропот може би кънтял е
из крайдунавските равнини
и спасил е двама от кинжала
вятърът, следите изравнил.

Затова аз може би обичам
необхватните с око поля,
конски бяг под плясъка на бича,
волен глас, по вятъра разлян.

Може би съм грешна и коварна,
може би средпът ще се сломя –
аз съм само щерка твоя вярна,
моя кръвна майчице- земя.

АСЕН РАЗЦВЕТНИКОВ

ПРАЗНИК

Пристигнал с ято птички
из тайния си стан,
южнякът гали всичко
със своята топла длан.

И ето: цяла зима
лежала в скреж и сняг,
земята празник има,
тя диша жива пак.

Тя люлка планините
от радост и любов
и равнините кити
със пъстрошит покров.

Легни, легни в полята
и сам ще чуеш ти
как нейде в дълбината
сърцето ѝ тупти-

как среща с тръпки скрити
тя своя празник пръв,

как ври и пей в тревите,
зелената ѝ кръв.

ИВАН МИРЧЕВ

РОДИНА

След слънцето, което слиза
през ветрове студени, зли,
облечено в прозирна риза
от зимни небеса, мъгли-
цъфти безкрайната градина
на мрака в моя роден кът,
във безнадежден сън застинала,
напусната за сетен път
от най-обичаните гости:
надеждата и радостта.
Наоколо колиби прости
са коленичили в нощта.
В средата на града белее
една пресъхнала чешма
и всички жажди там край нея
пищят, а тя стои сама,

безумна, глуха и невинна.

И в своята печал безмерна
не знае тя защо е синьо
небето, а земята черна,
защо в колибите царува
безмерна бедност, мрак и зло,
защо бащата не милува
детето с бащино крило,
а сяда мрачен в своя ъгъл,
разчупва хляба без любов,
с душа ранена и излъгана
от уличен лъжовен зов.
На този неотменен празник
на нищетата, водовърт
на всички болки и омрази-
гостува там самата смърт.

ЛАМАР

МАНАСТИР

Разсъмна се над върховете бели,
Мальовица в сияние гори:
небето с дълги облачни къдели
лети над многолетните гори.

Вървим по пътищата на козите,
преминали над бездни и скали,
където вековете са зарити
от бурите и рилските мъгли.

Свети Иван създал е манастиря
да знаят българите своя кръст
и вярата им, вписана в псалтиря,
е тляла върху камъни и пръст.

Народът, който люби планините
и своите вековни старини,
приижда и се радва на водите,
облели манастирските стени.

Тук дреме тайната в икони знатни
и ктитори от стария еснаф,
и стенописи с ореоли златни,
творени от Захария Зограф.

Една история превъплътена
от вярата и българския дух,
крепена от народа и сплотена
в огърлето на топлия кожух!

Прекланям се пред родната светиня
и пред строителя като творец,
вдълбал в историята на годините
от камък и дърво свещен венец!

ХРИСТО СМИРНЕНСКИ

КЪМ ВИСИНИ

С оковани крила днес земята ни ражда,
оковани с неволя и делнични дни,
а гори сред душата ни вечната жажда
за простор, красота, висини.

Из града – тези улици тесни и сиви,
де живота безумно крещи,
на село- в тишината на буйните ниви –
нас упиват ни странни мечти.

Като звън на далечни, грамадни камбани,
като гръм на стихийни вълни,
свободата зове непрестанно сърца ни
към лазура на нови страни.

В миг крилата за полет безумен потрепнат,
в миг в очите искра заблести,
и акорди на музика странна зашепнат:
“Полети! Полети! Полети!”

Младостта запламти в многоцветни огньовете,
младостта призовава часа-
тоя час на размах, на разбити окови,
тоя час, озарен с чудеса.

А в пожара на тия копнежи сърдечни
свободата за пристъп звъни,
и отекват гръмовно простори далечни:
“Светлина! Красота! Висини!”

АГДА ПЕТКАНОВА

НАШАТА ЗЕМЯ

Пронизва слънцето простора
и над дъбравата клони
и тя е като тежък кораб,
закотвен в твоите дълбини.

И както тъмната дъбрава,
така сред твойта древна степ,
един народ, земя корава,
забил е корените в теб.

Орачът радостно нагазва
да сее плодните бразди
и буди в сънната си пазва
праха на славните деди.

Дълбоко в теб клокочи нощем,
шуми подземната вода,
и вятърът разнося още
ек от прабългарска езда.

С еднаква обич ти обгръщаш
мъртвец и зърно, и живот.
И ти, земя, една и съща
различен даваш всеки плод.

Земя от пръст, метал и камък —
еднаква ти си всеки миг,
но със коравия ти залък
расте един народ велик.

ДИМИТЪР ПАНТЕЛЕЕВ

НАШАТА ЗЕМЯ ХУБАВА

Плодна и млада. И неделима,
люлка и песен, смърт и живот,
хулена, но и много любима,
ничия, но и на цял народ.

Под всяка стряха – топло огнище,
Златна звезда – над всеки дом.
Ти още помниш царе и нищи,
дни на победи и на разгром.

Преобразена и необгледна,
спиш сред тракийските тежки жита.
Ти наша първа, но и последна
обич, каквато не знае света.

Всяка надежда, всяка тревога
клокочи в твоя подземен глас.
Божего дайте леко на бога,
но радостта и скръбта ѝ – на нас!

КАМЕН ЗИДАРОВ

КЪМ РОДИНАТА

...И аз те търсех. Искрах от години
да те почувствам близка, да те имам,
да знам, че ти си майка и родина,
и с гордост да повтарям твоят име.

Но знаех аз, че врагове престъпни
жестоко ни разделят и заплашват,
че ти за други си родина скъпа,
но за бедняка- само лоша мащеха.

Затуй, от много рано, неспокоен,
усещах колко страшно аз те мразя,
когато виждах шайки и разбойници
свирепи от народа да те пазят.

когато виждах зърното, що даваш,
как в чужди шепи грее с огнен блясък
и всичките ти подвизи и слава
блестят с кръвта на гладни сиромаси,

как най-добрите ти чада наричаха
разбойници, предатели, бандити,
а гордо се разхождаха, накичени,
предателите, с ленти на гърдите.

И все пак аз от тебе нещо имах,
Аз нещо скъпо пазех и обичах –
без него ти не би била родина,
без него – прах е твоето величие.

Аз имах твоята безсмъртна песен,
родена в робство, в битки героични,
през векове от вятъра понесена
над твойта шир и къщички кирпичени,

аз имах твоите ниви и балкани,
легендите на старите хайдути,
дълбоките народни, тежки рани,
нестихващите клетви, жалби люти,

аз имах залеза красив, реката,
върбите, сведени под млечна пара,
залутаното в небесата ято
и медената свирка на овчаря.

Макар че в дни на пристъпи свирепи
езикът ми жестоко би сковала,
аз виждах – ти от ужас беше сляпа
и от победи кървави – печална.

И се заклет в най-скъпите завети
на тия, що за тебе мрат и мряха,
да те намеря в бой през сто морета
такваз, каквато в бой те пожелаха.

НИКОЛА ФУРНАДЖИЕВ

РОДИНА

Моя тежка съдба, моя скръб, моя родна земя,
пак светкавица грей във нощта, вят вихри над
нивите.

Аз съм сам, аз вървя, тъна тъмен и сляп в
пропастта,
дето мътни води на вълни моите рани заливат.

Като рана гори, като бремене тежи и гнети
твойто тъмно лице, о родино, със сивите селяни,
твоя мътен простор, тая степ, тия мъртви гори,
и вий, мелници зли, дето спите и вече не мелите.

Аз вървя, аз вървя – тежък път през гори и блата,
мойта скръб ми тежи, тегнат черни и кървави
спомени,
и не знам де да спра – де са твоите топли недра,
де е мирния път под звездите големи и огнени?

Моя родна земя, моя скръб, моя страшна съдба,
пак светкавица грей, свети кръв, тътнат в огнени
бездни годините.

Аз съм сам, аз вървя, тъна тъмен и сляп в
пропастта,
дето мътни води на вълни мойте рани заливат.

ХРИСТО РАДЕВСКИ

НАШЕТО БЕЗСМЪРТИЕ

Обичам те с любов неизразима,
като живота скъпа си за мен.
Защото съм частица неделима
от твойта пръст, от твоя светъл ден.

Защото съм акорд от твойта песен
и ти в речта ми и в кръвта звучиш,
макар и да клоня към късна есен,
а ти сега да почваш да цъфтиш.

Но ти цъфтиш с такива като мене,
които твоя дом красив градят,
които пеят песни вдъхновени
и над труда и над съня ти бдят.

И раждаме се ний, стареем, време –
Цъфтим и връщаме се пак в пръстта.
Но времето не може да отнеме
от твоята безсмъртна красота.

И ето ден по ден по-плътни стават
крилатите, безумните мечти.
И наш си паметник, и наша слава,
и нашето безсмъртие си ти!

АТАНАС ДАЛЧЕВ

КЪМ РОДИНАТА

Не съм те никога избирал на земята.
Родих се просто в теб на юнски ден във зноя.
Аз те обичам не защото си богата,
а само за това, че си родина моя.

И българин съм не заради твоята слава
и твоите подвизи и твоята бранна сила,
а зарад туй, че съм безсилен да забравя
за ослепените бойци на Самуила.

Да търси, който ще, във теб сполука бърза
и почести, и власт със страст една и съща,
страданието мен по-силно с теб ме свързва
и нашата любов в една съдба превръща.

ДИМИТЪР ГУНДОВ

БЪЛГАРИЯ ГОВОРИ

В усмивката на слънчевия ден,
във цъфналия люляк на стоборите,
в сияещите небеса над мен
една голяма радост днес говори.

Тя в детските очи трепти и пее,
в сърцата ни, в кръвта ни тя кънти.
Със нея горд Балкана зеленее
и мисълта ни надалеч лети.

Като разтворена любима книга,
разкрила тайните на мъдростта,
България високо длан издига
и с ясен глас говори на света.

Говори тя за своя ден голям,
за своя път, пронизал вековете.
И словото, превърнато във плам,
с могъща сила в бъдещето свети.

МЛАДЕН ИСАЕВ

БЪЛГАРИЯ

Над люлката ми свеждал стария
Балкан соколови очи
и шепнел името: България.
И то остана да звучи:
звучи в гласа на синовете,
в хилядолетните гори,
в реките,
в бурите,
в морето,
в самата тишина дори.

Под слънце черноземът диша,
от край до края задимя.
Човекът с плуг поеми пише
върху зелената земя.
Вървиш пришпорила, Българийо,
стоманените си коне.
Балканът в ясни лъчезария
виши могъщи рамене.

Строг поглед ти си устремила
над Странджа
и над Елтепе,
където бели ескадрили
закрилят твоето небе.

Прекланям се пред красотата,
пред мъжеството и честта,
пред всичко хубаво и свято,
което ти ни завеща.

БОГДАН ОВЕСЯНИН

БАЛАДА ЗА БЪЛГАРСКИЯ ВОЙНИК

Макар да съм от селяните мирни
и внук да съм славянски аз един,
не знам дали от древните години
немирна кръв в кръвта ми не шуми.

Понякога сънувам дни честити
и конски бяг бунтовно да кънти,
сърцето ми тогава бий в гърдите
и блъска се, и иска да лети.

Нахлуват из клисурите табуни
и в мрака конник черен дава знак:
и конникът съм аз – сърдит и буен,
и падам в боя като млад юнак.

И все едно под мене самодива
дали ще дойде с билки и цветя,
дали ведно с целувките й живи
ще сетя как целува ме смъртта.

О, нека непрестанно да извира
из раната кръвта ми на поток,

усещам радост, че и аз умирам,
за да живее моят скъп народ!

НИКОЛА ВАПЦАРОВ

ИМАМ СИ РОДИНА

Имам си родина и над нея
денем грее синьото небе.
Вечер светят звездни полюлеи
и гаси ги сутрин светъл ден.

Но когато нощем се завръщам,
на стрехите тъмното поел,
чувствам как до родната ми къща
дебне враг в ръката с парабел.

Учеше ме, майко, ти със притчи
да обичам всички като теб.
Бих обичал, майко, бих обичал,
но ми трябва свобода и хлеб.

СЛАВЧО КРАСИНСКИ

В УТРИНАТА щом запечат
твойте пролетни нивя –
с теб се радвам и живея,
златна българска земя!

В слънце плувнат ли селата,
заблести ли бистър свод –
гордост чувствам във душата,
че съм син на тоз народ.

Меден вятър ли повее
в разшумели дървеса,
чучулига ли запее
в твойте сини небеса,

в тиха вечер ли низ мрака
свири някъде кавал,
песен ли запей селяка,
песен в радост или жал –

тази песен аз жаднея
и със нея на уста
с теб се радвам и живея,
златна българска земя!

ВЕНКО МАРКОВСКИ

РОДИНАТА

Българийо, ти слънчева обител,
в теб мъртвите живеят в светлина.
Българийо, ти люлка на борбите,
в теб бурите заспиват в тишина.

Когато нощем затрептят звездите
и лунното сребро света залей –
ний чуваме, Родино, там в скалите
духът на Шипка как свещено пей.

Когато утръм заблести небето
и слънцето навред света огрей –
ний виждаме, Родино, тук в морето
как твоя лик във бисери светлей.

Българийо, ти слънчева обител,
Балканът в теб цъфти и хубавей,
Българийо, ти люлка на борбите,
за теб душата ми днес пламеней.

НАДЯ НЕДЕЛИНА

БЪЛГАРКА

Моят път не премина по тихи поляни,
по акациев цвят не вървах,
мойте ризи са в кървави извори прани,
нямам право на слабост и страх.

Аз прорязах мъглите с очите си ярки,
изкопах за неволите гроб
и под свода ни звезден, подобен на арка,
изиграх нестинарско хоро
върху живата жар на годините ядени,
пропътували мойта земя,
дето тичаха дните – сурови и гладни-
под бездушната стара луна...

Разорах чернозема и засях семената
на смеха, през бунтовните нощи мечтан,
и развих знамената на изгреви златни
по билата на моя хайдушки Балкан,
за да има в полята ни жито и билки,
сочни ябълки, тихи гнезда,
а в гърдите на мирните хора да бликат
чисти мисли – светена вода.

ИВАН ПЕЙЧЕВ

ЗЕМЯ

Не си ли есенната равнина
със пътища далечни и разкаляни,
с дървета със напуснати гнезда,
в които съм надничал като малък?

Не си ли оня тъмен кръстопът,
угъпкан от безбройните цървули,
и не звуча ли страшната ти скръб
в пропуканата просешка гъдулка?

Не си ли бесен тропот на коне
и зарево тревожно в тъмнините,
разсъмване под блясъка студен
на саби, като лунен сърп извити?

Столетия шуми вечерник тих
и облаци пълзят по твоите хребети,
и още в тъмно алени петли
разбуждат с песен слънцето и тебе.

Ти днеска слушаш разговора груб

на трактора с тревясалите синори.
Дали скърбиш за дядовия плуг,
за кравичките, спрели да починат?

Живеят седмоглавите ламии
на твоя мрак в мълчанието черно
и строгите ти древни планини
са вкаменени тайни и поверия...

Ти чакаш, а ронливия геран,
с ръка изсъхнала деня препречил
в небето гледа, ала аз не знам
и сам не мога да си спомням вече.

Забравил съм как пари на дланта
изпръхналата пръст без капка влага
и как скрибуцат старите кола,
и колко е корав и сладък хляба ти.

И ако със превити рамене
намеря път и дойда пак при тебе,
макар в сърцето люто наранен,
не ще продумам думи непотребни.

Повярвай ми – ще бъда само твой.
Със бавни крачки по браздите пресни

аз ще потъна в родния покой,
във който зреят вино, хляб и песни.

Ще спи дълбоко малкото село
едно със ветровете под небето
и ти ще ми припомниш неусетно
най-хубавите думи за любов.

АЛЕКСАНДЪР ГЕРОВ

РОДИНА

Невидими оръдия гърмят.
Висят над мен разкъсани просторите.
-Родино моя, трескава земя,
какво направиха със тебе хората?

Моретата се блъскат о брега
и планините се забулват с облаци.
И нещо страшно готвят ти сега
големите водачи и пророците.

Аз ще дочакам оня час велик,
когато с остри, святкащи зеници
ще тръгна като беден, прост войник,
за да те браня, майко, от войниците.

Аз ще те браня, майчице земя –
ще браня твоите птици и животни
и своята настръхнала съдба
докрай ще нося гордо и безропотно.

Когато падна смъртно наранен,
ще затръбят от болка ветровете
и мойто знаме – родното небе –
ще ме обсипе с блясъци и ордени.

Тогаз ще дойде ботевия вълк,
ще клекне, ще ми ближе кротко раните
и аз щастлив навеки ще заспя,
защото вярно и докрай те браних.

АЛЕКСАНДЪР ВУТИМСКИ

БЪЛГАРИЯ

Земята ти е слънчева и тиха,
небето ти е бяло и високо.
Сега ще ти разкажа, както мога,
една безшумна изповед във стихове.

Обичам теб и твоите предания,
и песента на Марко Кралевити.
Ще ми напомнят дълго пещерите ти
за чудесата на свети Ивана.

Обичам твойте каменни чешми
със надписи на стари благодетели,
които чак от Йерусалим
донасяли смирено даровете си.

Обичам твоите манастири шарени
и тихите им, кротки параклиси
със избелели фрески и олтари,
рисувани от стар иконописец.

Резбите твои, пъстрите забрадки,
сукманите, извезани със сърма,
и бъклиците, светлите ти празници,
с които съм заченат и откърмен.

Безмълвна, стара, хубава България,
под златното ти приказно небе
аз дишам твоя здрач като дете,
което спи във стара, родна къща.

ВЕСЕЛИН ХАНЧЕВ

МОЯТА СИЛА

Родино моя, с твоя дъх аз дишам,
със твоята сила силен съм и аз.
Как бих посмял стиха си да допиша,
ако не чувам в него твоя глас?

Как бих копал в забоя тежка руда
и корпуса под леден дъжд ковал,
ако не беше в слабия ми удар
и твоят удар силата си влял?

Ти своята власт и своята мъдрост даде
на мен, обикновения човек.

И аз раста.

И ставам аз грамаден,
по-як от всички твои върхове.

И аз раста.

Високо се въззимам.

Пращят от сила моите плещи.

И аз раста.

Защото теб те има,

защото в теб съм аз

и в мен си ти.

Но ако в бой

пред вражата верига

сваля ръка

и кажа думи зли,

със силата, с която ме издигаш,

родино моя,

ти ме повали!

ИВАН КРЪСТЕВ

РОДИНА

О, нека облаци те тулят, нека
вълни да заглушават твоя глас –
към теб дори по мравешка пътека
да тръгна, пак ще те намеря аз.

Поведен от крило на пойна птица,
на вятъра от бялата ръка –
в света да има хиляди Марици,
пак ще позная твоята река!

Ти нощем спиш със божа длан на рамо.
От нея стоплен, тръгва твоят ден –
към царските води на Ропотамо,
на София към свода позлатен!

ДОБРИ ЖОТЕВ

ПАСТОРАЛНО

Ти, моя свободна, ти, родна страна,
с гуслари, певци, кавалджийчета боси,
от детство до днес, песнопойна страна,
в сърцето си знойно те нося.

Та има ли песен за весели птици,
мълвеж на пшеници, вървеж на жена
и днес да не трепкат в гусларските жици,
в кавалите, родна страна?

Прижурия ли пладне, дълбоко в ръжта
без отдих блестят и свистят паламарки
и пеят жътварки, и жари скръбта,
по-жарка от слънцето жарко.

Настане ли вечер и здрач притъмнее,
полята от песни и хлопки кънтят
и все не разбирам девойки ли пеят,
далечни звънци ли звънят.

Веднџ ли съм ставал в зори, а навџн
припевки за обич разбудат покоя,
веднџ ли съм слушал в предутринен съм
как звџнкат двоянки в усоа.

Да, има ли плач на разсџхнали спици,
звџнтеж на окови, сџлзи на жена
и днес да не стенат в гусларските жици,
в напевите, родна страна?

Дџлбоки напеви, ковани из пџт,
прорязал ноцта на робии незвани,
пропити с дџха на хайдушката смџрт,
с копнежа на утро мечтано.

Ти, моя свободна, ти, родна страна,
с гуслари, певци, кавалджийчета боси,
от детство до днес, песнопойна страна,
в сџрцето си знойно те нося.

НИКОЛАЙ ЗИДАРОВ

ХАРМОНИЯ

Достигнах до зенита на живота,
пих порив жив
от твойто вечно вино.
Но още мами ме оная ката
с нетленните ти стойности,
родино.

Съмнение ме мъчи,
от което
духът ми и хармонията стене.
Самораздаването на сърцето
не е ли
истинско самогорене?

А ти цъфтиш. Дъги лъчи разпридат.
И слънцето
като часовник свети.
След преживените тревоги
идат
на извисяването часовете.

Направих ли това, което трябва,
което твоята същност
ми подсказа?
И мога ли да ям спокойно
хляба
до двете рози в стъклената ваза?

На дните ти по синята верига
аз бих заселил
славеи
и ружи.
Ала дали
поезията стига
сърцето обичта ти да заслужи?...

Макар да е троха от твоята пита
и капчица от вечното ти вино,
гласът на моята песен ще се вплита
в хармонията ти,
родино!...

ВЛАДИМИР ГОЛЕВ

ЗЕМЯ

Аз съм минал по тая земя неведнъж,
тая черна земя с пукнатини и жили.

Аз съм газил по тая земя

и във сняг,

и във дъжд –

и отнасях в сърцето си

твърдост

и сили.

Аз на тая земя съм целувал любима жена,
упоен съм заспивал на меките топли бразди.

Аз във нея оставих другари –

без кръст,

знамена –

и блести във росата ѝ капка от моите сълзи.

Тая черна и груба земя покрай мен,

тая нежна земя, като майчина длан.

Върху нея аз мога да падна сразен,

ала никога –

да я предам!

ДИМИТЪР МЕТОДИЕВ

ДУШАТА МИ Е ПЪЛНА С ТЕБ

На мойто детство люлката е тука –
сред тия планини, нивя, лозя, ливади...
Мой роден край!
Тук кукувица първа ме закука
и ясната звезда изгря над мойта младост.

Къде не бях!
Видях страни далечни.
Пред дивни красоти прекланях аз глава.
Но и в Шанхай, в Париж, в Хавана и в Москва –
към теб сърцето теглеше ме вечно.

Душата ми е пълна с теб.
И не мечтая
над цялата земя праха ми да разпръснат –
аз бих желал, когато дойде края,
да ме положат в теб.
Та в тебе да възкръсна!

ЕВСТАТИ БУРНАСКИ

СТЕНОПИС ОТ КУРШУМИ

България –
по-древна от всяко предание древно,
по-млада от първия вик на дете!
Безоблачна ласка. Светкавица гневна,
която слънца по небето плете...

България –
душа разорана и звук от гъдулка.
Съдба на съдбините ни. Звън от метал!
Земя набраздена. Усмивка и люлка,
зараснала рана и боен сигнал!

България –
пшеница класила и печена пита,
босилково цвете и тежък юмрук!
Дъждовна дъга и звезда на звездите!
Въздишка на майка и сянка от бук...

България –
роса на челото и кървава дума,
капчук от сърцето и първо кокиче!
Горчив, но велик стенопис от куршуми,
пред който завинаги аз коленича!...

ПАВЕЛ МАТЕВ

РАЗМИСЪЛ ЗА РОДИНАТА

Годините се губят и се раждат
сред дъжд, сред снегове и ветрове.

И пълнят

със съмнения и жажда

човешкото ни кратко битие.

Че всеки ден живота ни догаря,

че всичко тук

догаря като свещ.

Остава само

името България,

велико като кръв или метеж.

През нея преминават, отминават

тревоги,

упования,

следи.

А тя стои,

завинаги остава

под вишневи запалени звезди.

И иска само

вяра упорита.

И няма ли я –

страшно я боли.

Не сме ний птици прелетни,
с които
тя лесно може да се раздели.
На тях не им достига
тъкмо вярност,
да ги държи навеки
в студ и мраз,
на таз земя,
която всеотдайно
ги е откърмила,
тъй както нас...
Не,
не изчезва името Родина.
И нищо няма да го разруши.
То е съставка
от хемоглобина,
без който ние
ще се задушим.

ГЕОРГИ ДЖАГАРОВ

БЪЛГАРИЯ

Земя като една човешка длан...
Но по-голяма ти не си ми нужна.
Щастлив съм аз, че твоята кръв е южна,
че е от кремък твоя стар Балкан.

Какво, че виха вълци и чакали
из твоите полета и гори?
С онез, които бяха с теб добри,
ти бе добра, но злите не пожали.

Земя като една човешка длан...
Но счупи се във тази длан сурова
стакана с византийската отрова
и кървавия турски ятаган.

Търговци на тютюн и кръв човешка
продаваха на дребно твоята пръст,
но паднаха под теб с пречупен кръст,
че беше малка ти, но беше тежка.

И стана чудо: смъртю смерт поправ,
усмихнаха се чардаклии къщи
и заплющяха знамена могъщи
и път се ширна – радостен и прав.

Сега цъфтиш! Набъбва чернозема
под ласкавите български ръце,
дъхти на здравец твоето лице
и нова песен вятърът подема.

Земя като една човешка длан...
Но ти за мен си цяло мироздание,
че аз те меря не на разстояние,
а с обич, от която съм пиян!

ИВАН ДАВИДКОВ

ТВОИТЕ КОРЕНИ

Твоите корени са възлести като селски ръце
и всеки, пронизал пръстта, моите нерви досегна,
Българийо, цвете над младо сърце
и жилава глина, под която ще легна!

Есен твоите дъбове плачат с чугунени сълзи.
Виелици решат буките с ледени гребени.
Кремъчни пътеки, по които слизат легенди и кози,
водят при герои, в твоята душа погребани.

Мисля за теб. И се радвам. И ме боли.
Гали ме и ме мачка историята ти тежкоръка.
Под мрежа от пътища с яки възли
се мята нашата радост и нашата мъка.

Раздиран от мечове и от мълнии кърпен небосвод.
Бразди върху пепел. И посев. И звън на мотика.
Ти имаш съкровище – своята пот,
затова си нетленна и си велика!

Звездите, родени на тъкачката под стана,
излитат, за да изпълнят твоите небеса.
И лежи като морен косач Балкана –
и Дунавът е негова коса.

ИВАН РАДОЕВ

ДРЕВНА КРЪВ

Българийо!
Родино моя! Земьо!
Последният бедняк да съм на тоя свят,
да нямам нищо повече да вземам,
да нямам ни любов, ни верен брат,
дори нозете ми по пътя да изсъхнат,
дори ушите ми от старост да заглъхнат,
дори очите ми да се напълнят с мрак –
Българийо, аз пак
ще найда път до твоите балкани,
по ударите на кръвта си ще открия
най-хубавия явор в твоите балкани –
от него звучна гусла ще извия.

И като древен войн след победи

ще седна там под старата гора,
докато струната се скъса и приведен
от песни се задъхам и умра.

НАЙДЕН ВЪЛЧЕВ

РОДНА ЗЕМЯ

Белият Дунав и сребърна Струма,
дето под слънцето бяло блестят,
старите дъбове с тъмната шума,
дето в Балкана и Странджа шумят –
там е земята ми родна, която
дава и жито, и вино, и мед
и по която звъна на стадата
тънко трепери под месеца блед.

Петко Страшника и Неда войвода,

четникът с бозов, дебел ямурлук,
момъкът, който на кол бе набоден
зарад звездата със сърп и със чук –
те са народа ми славен, от който
аз съм издънка със жадни листа,
млада издънка с душа неспокойна,
с алена кръв – на дедите кръвта.

Тъжните песни на моята майка,
нейните сълзи по вуйко убит,
пушка двуцевка с пиринчени гайки,
скрита от дядо в дебелия зид –
туй е наследството мое, което
аз съм от нашия род наследил,
туй е наследството мое, което
никога с нищо не бих заменил.

Чудни резби от творци неизвестни,
пъстри шевици с гайтани безброй,
приказки хиляди, хиляди песни,
дивни легенди за чутни герои –
туй е нетленната жива жарава
в нашия дядовски огън свещен,
който – дордето сме живи – ще прави
българка тебе и българин мен.

И да отплувам през девет морета,
и да изгреят пред мен чудеса,
да ми се ширнат по-равни полета,
с още по-сини от тез небеса –
майчице моя, аз пак ще се върна,
за да не плаче душата сама,
аз ще се върна пак теб да прегърна,
теб да целуна, о родна земя!

ПЕНЬО ПЕНЕВ

МАЙЧИЦЕ

Моя родна земя! Моя майко добра!
Земьо, майчице мила!

Дай ми вечната жажда на своите недра,
своя порив и сила!

Помогни ми в съмненията и умората,
изпий мъката стара!
Научи ме на вяроност и обич към хората,
научи ме на вяра!

Научи ме да вярвам в доброто, в човека —
и към бялата пролет
ти, сърце на сърцата, открий ми пътека!
Крила дай ми за полет!

АНАСТАС СТОЯНОВ

БЪЛГАРИЯ

Можем просто
от кон да я видим –
колко път е,
ще го минеш пешком,

две денонощия
от Девин
 до Видин
и толкова
от Емине
 до Ком.

България –
просната кърпа,

шарена кърпа
с дъх на рози и пот.

Морето я мокри,
рилски вятър я дърпа

и тя се ветрее

ПОД ТИХИЯ СВОД.

Везана кърпа
с градове-мъниста,

знаме, издигано
не един път,

завързано здраво
при Видин и Силистра

на Дунава
за синия прът.

Малко взела,
много дала,

пречупвала
алчни ръце,

тя е такава,
че цяла,
цяла

се побира
в едно
сърце.

БЛАГОЙ ДИМИТРОВ КЪМ РОДИНАТА

От детската си люлка, побелял, към теб се вирам,
Родино моя, обедняла и измъчена!
Разтворил се е сякаш ада и са плъпнали вампири
по слънчевата шир, от луди радиации облъчена.

Какви синовни думи да ти кажа
пред тия грозни гледки на промяната,
когато в две тържествени посоки по паважа
изчезва някъде или от някъде прибира се измяната?

Макар и притеснявана, нима не беше сита и обута,
та всичко нечестиво е уста раззинало
да плюе, да отрича, да разбута
дори и птичите гнезда, понеже имат кално минало!

По-свидна си ми днеска в мъката си търпелива,

страна, целуната от Ботевите четници
и пак орисана мизерията на духа да ни убива
и майката, Страшника раждала, да ражда клетници.

Обратни времена! На чуждото тепърва да се
трудим!

Престъпниците да ни учат на решителност...

Това е жив кошмар, от който някога ще се събудим
и няма да повярваме, че е било действителност.

НИКОЛАЙ ХРИСТОЗОВ

РОДИНА

И тежи над двете полушария
атомното пладне на века.

С вик насрещен
задуха

сека:

- Где си ти,
единствена Българийо?

Где си ти?

Не името ти търся.
Търся твоя дух неразтворим.
Търся твоя необлъчен бързей,
извора ти
вечен
и един.

Търся веществото ти,
с което
съществувах толкоз векове.
Търся твоя въздух под небето
между мълнии
и ветрове.
В древността ти
бъдещето дия,
в пепелта ти –
днешни семена,
твоя образ в себе си събирам,
за да бъдеш
винаги
една...
И разкъсват моите пътеки
самотата
в тоя свят голям.
Може да остане сам
човекът,

НО НАРОДЪТ
НЕ ОСТАВА
САМ.

ПЕТЪР КАРААНГОВ

КРЪВТА ОСТАВА

“Но най-харното, най-хубавото,
най-честното ни остана – кърфта
цела българска, блага!”

Дим.Миладинов

Руши се хълма – едничко рамо.
Планината се кърши – бяла.
И всичко става на части. Само
кръвта е цяла.

Юначен юнак лежи на тревата
върху зелена морава.
На бели реки
изтече водата –
кръвта остава.

Черни баири. Село без песен.
Гори дърво запалено.
Скрита под шипка розово-весела
кръвта цъфти
алена.

Ще зайде слънце. Свод ще помръкне.
Конник нейде минава.
Звезда да падне, ручей да млъкне –
кръвта остава.

Взеха му всичко. Даже му взеха
върхпланината корава.
Ах, като чисто греещо ехо
кръвта остава.

Цвете алено
 върху уста няма
горчива роса слага.
Горчи небето. Едничка само
кръвта е блага.

И грее в синята, в глухата вечер
страшна жарава.
Когато и нас ни няма вече,
кръвта
 остава!

АНДРЕЙ ГЕРМАНОВ

ЗЕМЯТА НИ ОСТАВА ПОДИР НАС

Под синята дъга на ятагана
за плач и клетви не остана глас.
Мъже бъдете, братя, мрене няма –
земята ни остава подир нас!

Какво е нашият живот – звезда
върз тъканта на синия атлаз.
Гори човекът – стръкче, цвете, птица!-
Земята ни остава подир нас!

И всеки удар, всяка болка, мъка
как над душата наша нямат власт,
щом знаем, че след вечната разлъка
земята ни остава подир нас.

Докрая нейни в битката голяма
със всеки порив, всеки дъх и страст!
А туй, че няма да ни има – няма...
Земята ни остава подир нас!

ГЕОРГИ СТРУМСКИ

БАЛАДА

...Газеха
обрулената шума.
Спъваха се
в камъни край Струма.
Вслушваха се в птица подранила
слепите бойци на Самуила.

През долища, ниви и поляни
люшкаха се те като пияни,
бавно – длан във длан и стъпка в стъпка, -
с болка пареща и с обща тръпка.

В кървавите бездни на очите
гаснеха пожари страховити
и превръщаха се в ями тъмни,
от които няма да разсъмне.

Царят, блед, изправи се край друма,
вдигна длан към божията стряха
и се свлече, дума не продума.

Слепите бойци не го видяха.

Те вървяха, яко уловени,
към дима на къщите рождени,
към гласа на лястовичка мила
под Беласица, Пирин и Рила –

там, където плахи и злочести,
чакаха ги техните невести,
за да срещнат своите стопани,
с благ мехлем да вържат люти рани
и сред писък на дълбоки нощи
да им раждат яснооки рожби...

ДИМИТЪР СТЕФАНОВ

РОДИНО

Зърната, за голяма жетва жертвани,
вълните на пшеничената степ,
веригите на прелетните жерави
са ме обвързали със теб.

И бреговете, с бяла пяна везани,
и шала снежен на студа свиреп,
рекичките, макар с вода до глезени,
са ме обвързали със теб.

Къдриците, за първи път целунати,
косите посребрели с тъжен креп
и нанизите златни на тютюнните
са ме обвързали със теб.

И къщите, излитащи под скелите,
ръцете, твърди като дъбов чеп,
отрудените, честните и смелите
са ме обвързали със теб.

И тука ми са скъпи даже бледите

цветчета, стъпкани в копитен жлеб.
И хороводите на слънчогледите
са ме обвързали със теб.

ИВАН ДИНКОВ

БЪЛГАРИЯ

Мърсуваха и те мърсиха
и феодали в черни ризници,
и фабриканти в черен фрак
Един ли път до кръв те биха
и с брадвата пред твоите листници
и с камъка пред твоя праг!
Но ти на всичко издържа
и между саби възмъжа!

Безсмъртнице, честита слава!
След толкова освобождения,
пред свободата не лъжи!
Бъди добра: като държава,
на бъдещите поколения
за миналите разкажи –
да знаят как с гора вървя

през собствените си нивя.

Безумство е да нямаш памет!
В клисурите колиби сламени
напомнят още за беди.
Не се оставяй да те мамят.
Помни: от лобните си камъни
ти къщата си изгради!
Такъв е твоя вечен път:
главата си да пазиш с гръд!

СЛАВ ХР. КАРАСЛАВОВ

МОЛИТВА

Не съм се молил никому до днес,
чертите ми са груби и сурови.
Пътеката през земния ми лес
аз сам си я проправях. Тежко слово
е спало върху моята уста
и удрял съм със него като с камък.
Единствено съм вярвал на пръстта –
че пази и за мен насъщен зальк.

Но времето разкъса този кръг
от класове, от повети и птици.
Молитвата дойде на моя път,
за да ме влее в твоите редици.
Аз вярвам в твойта вяра. Аз съм твой,
Българийо, родино на баща ми,
не ме наказвай никога с покой,
не ми отказвай крепкото си рамо.

И ако тръгна някога без теб
и те докосна със нечисти пръсти,
два метра отпиши от свойта степ,
където спят презрените безкръстни.

И с камъка на твоите планини
убий нечистото във моите мисли
и отмини, по своя път мини,
слънца като невени да разлистиш.

ЕВТИМ ЕВТИМОВ

ПАИСИЙ ОБИКАЛЯ ОЩЕ

“ О, неразумни юроде, поради что се
срамиш
да се наречеш българин!”

Поклонници на чужди етикети,
на чужди гербове и имена!
Винете ни,
винете ни,
винете –
макар да нямаме вина –
за обичта към българското знаме,
към българския слънчев чернозем.
Родили сме се българи и няма

рождената си кръв да отречем!

О, припомнете си: къде до днеска
от ризи на обесени мъже
е шито знаме, за да има Левски
и да умре безсмъртен на въже?

...Заклучени зад черните решетки
на своите карирани палта,
коя от ризите ви ще затрепка
и родно знаме ще ни спомни тя?

През тези ясни дни и ясни нощи
не гледайте на нашето със стръв-
Отец Паисий обикаля още
и проверява българската кръв!

ХРИСТО ФОТЕВ

БЪЛГАРИЯ

Благодаря ти за голямото търпение
и за голямото мълчание, Българийо!
В прозорците на тъмните ти влакове
душата ми се радваше на себе си...
В прозорците живота ми приличаше
на истински – приличаше на щастие!
Но се разбиха в тъмното прозорците
и вятъра ти ми разкъса дрехите...
Студено ми е – приеми ме в своите
обятия на селска Богородица!
Не ме отблъсквай, моля те, изслушай ме
и помогни ми да не лъжа повече!
Не позволявай да умра –
закриляй ме
от страшната магия на красивите
предмети и красивите подаръци...
Усмивай се на масата ми дървена –
единствената маса на живота ми.
Не позволявай да умра – завинаги
да си запазя вярата в приятели...
Закриляй ми усмивката – помагай ми

да задържа до края добротата си!
И извади ме от кръга на многото
безименни жени –съпротивявай се,-

за да заплача пред една единствена
и майка тя да бъде на децата ми.
Не позволявай да умра –
закрилай ме
от страшното приятелство на хората,
които те изгубиха – показвай ми
измамата на техните ласкателства,-
не ме убивай с тяхното признание!
Сближавай ме със болките си, вдигай ме
с ръцете на внезапните си радости,
аз ще докосна своите съзвездия –
ще ги положи тихо пред нозете ти.
И приеми ме – издържа ли дългото
пътуване към тебе, съхранявай ме
в унесените устни на децата си,
за да живея- да живея истински!
Не позволявай да умра –
сближавай ме
и отсега с дълбоките си корени,
със корените плахи на цветята си,
с дърветата си отсега сродявай ме,
за да не мисля за смъртта – без никаква

уплаха да се върна във земята си,
да ѝ прекрача прага с облекчение
и да замлъкна в тихите обятия
на майка ми!

Благодаря ти за голямото търпение
и за голямото мълчание, Българийо!

ДАМЯН П. ДАМЯНОВ

БЪЛГАРИЙО

Българийо на живи и на мъртви,
Българийо с безброй баташки църкви,
със гробища и с паметници светли,
със този жертвен въздух, който свети
над тебе вечно като вечен огън,
аз искам да те събера във стих. Не мога.
Аз искам цялата да те прегърна.
Ръцете ми не стигат. Как да върна
това, което ти си ми дарила?
Не мога.
И пред братската могила,

пред Шипка и пред Вола коленича.
И без да казвам колко те обичам,
с една сълза, и кървава, и страшна,
за цялата ти обич се отплащам.
Сълза, от радост и от скръб проляна,
сълза, в която ти си цяла сбрана!

ЛЮБОМИР ЛЕВЧЕВ

ЗЕМЯТА НА УБИТИТЕ ПОЕТИ

Между арктическия кръг
и Тропика на Рака
(между страстта
и мисълта)
и толкова далече от небето!-
цъфти една земя
красива
и богата –
земята на убитите поети...

А идват стихове.
Напират тъмни.
Разкъсват ме.
И ето
по традиция
жетварката замахва
да ожъне
една ръкойка слънчеви лъчи...
-Но ти си жив!-
обижда се орлицата.
Вълка ми дири раната с очи.

Земя за мен!
Земя дълбоко в мен!
Ти викаш от безсънни часове.
И лудата Марица на кръвта ми
подрива бреговете
на сърцето.
И уча се
да пиша стихове
в земята на убитите поети.

ЛЪЧЕЗАР ЕЛЕНКОВ

**ЗА НЕЩО ДРУГО,
КОГАТО ЗАГИВАШЕ ТЪРНОВО**

Свалете си чалмите!

Това е Търново.

Град на градовете,
царствен и божествен,
янтарен и кръгъл
като слънце.

Ятаганите като луни

в нозете поставете!

Не е подготвен за война градът.

А е болен

от прекрасна болест:

Ренесанс!

И вместо ризници и ножници
като кандила
във Янтра се оглеждат
черкви и художници.

А българките всъщност са Европа.

Не приличат те на вашите жени.

Източени

и с гладка кожа,

вървят по калдъръма бял
зад яките стени.

Но
вървете
в Царевец!

Сега е късно да ви върнат.
Премного сте видели от България,
за да ви изплаши тя.
Приближавате се сигурно и ясно
към зелените поля.

Обсаждате.

Разбивате стените.

Невестите

отвличате на юг.

Окървавена и широкоока,
пред ятагана лют
стои Европа...

А вие нищо не разбирате.

Султанът само може би
е мрачен и тревожен,
че в някой ден
ще станете като България

широкооки, загадъчни и сложни.

ИВАН НИКОЛОВ

БЪЛГАРИН

Аз съм българин, с българско име наречен
и от българска майка роден...

И над моите български пътища вечен
свети ясният български ден.

Моят поглед е чист, а ръцете- корави,
аз стоя като камъка твърд...

И засуквам за работа бели ръкави,
с бяла риза отивам на смърт.

Дълга песен оставих и дълга пътека,
дълго ехо в поля и гори,
зад гърба ми тъмнеят тринадесет века,

пред очите ми слънце искри.

Там, където вървах и където съм раждан,
кон препуска и знаме шумя,
в златни книги съм вписван и в зидове вграждан
върху своята родна земя.

И разказан в легенди, и в камъка вечен,
в бран – въздигнат, и в труд – възроден,
аз съм българин, с българско име наречен
и от българска майка роден!

ДРАГОМИР ШОПОВ

РОДИНО

Благодаря за въздуха, със който ме дари.
За капчицата дъжд благодаря,
за теб самата.

Намирам стъпките си аз във твоя вятър,
гласа си – в шепота на твоите гори.

И всичко е у мен – години, векове – все живо.

В скали е сбирано,
във корени и във гнезда.
(От Аспаруховия конник иде първата следа,
от нестинарски стъпки на жена красива.)

Не ми отнемай нищо, време! Остави
вкуса на изгрева в сърцето ми свободно.
Да падат моите думи във земята плодна,
да ги закрилят снежни преспи или жилави треви.

Не ми отнемай нищо! Имам път,
неизвървян докрай, макар неравен.
Не може никой честен там да е забравен.
И верният не могат с нищо да го спрат...

МАТЕЙ ШОПКИН

МОЛИТВА ОТ БОТЕВ ВРЪХ

Моя древна земя, побеляла от кости и преспи,
моя гневна земя, почерняла от мъка и кръв-
дай ми оня бунтовен напев на хайдушките песни
и зеления пламък на знамето с български лъв!

Дай ми тъмната болка на своите безпапетни рани
и дълбокия плач на Марица, Огоста и Вит...
Като млад богомолец издигам душата си в длани
от върха на Балкана, в мъгли и в балади обвит.

И те моля, земя, помогни ми докрай да остана
влюбен в пъстрите люлки на твоите нощи и дни,
залюлей ме над пропаст, приспи ме на равна поляна
и сърцето ми в извор, в камбана и меч превърни!

Аз съм кръвен потомък на твои борци и поети –
помогни ми до гроба и в гроба да бъде такъв:
да живея, пронизан от клетвени, светли завети,
в боевете за тебе да падам безстрашен и пръв.

Помогни ми за тебе да пея, да плача, да страдам,
с твоя вятър и с твоите жита и реки да шумя,
с твоите песни спокоен да влизам и в рая, и в ада –
с твоите песни – божествена, българска, моя земя!

ЦВЕТАН ГЕНОВ

БИЛО Е НУЖНО...

На Николай Добрев

Било е нужно да преброя Пирин
и люти клетви, люто да повтарям!
Било е нужно да оставя дири,
роден под твоето небе, България!

Било е нужно сам да се пробудя
и сам да срина старите дувари...
Отричан и от някого прокуден,
дори в съня си ще мълвя: България!

Било е нужно днес, било е нужно,
да поделя делимото с другари.
И винаги да знам, че вярно служа
на трите скъпи цвята в теб, България!

Било е нужно внуци да разказват,
как вяра македонска не догаря
и как се носи рана в мъжка пазва,
на теб, когато сме обречени, България!

Било е нужно подир мен скептиците
да чакат влакове на пусти гари...
И след смъртта ще ме болят зениците,
от вглеждане по твоя път, България!

ВОЙМИР АСЕНОВ

ВИШНИ

Когато вечерта смирено гасне...

Димчо Дебелянов

Ще се завръщам в тоя свят насъщен
като войник от сетната война,
за да ме грабне в пазвите могъщи
Балканът или Пирин планина.

Не знам дали за вас ще съм достоен,
или ще бъда вече много стар,
но...както песента си съм спокоен
и аз за моя си Демир Хисар.

Сега съм сам под огнената клада,
която за живот ме приласка,
и чакам безпощадната си младост
да сложи длан във моята ръка.

Свещеният завет като реликва
е в нашата наследствена любов.
Земя – единствена и най-велика –
и аз ти връщам моя благослов:

За мене вишнев двор или градина
през всичките годишни времена
си Ти – Отечество или Родино,
Балканът или Пирин планина!

НЕДЯЛКО ЙОРДАНОВ

РАЗГОВОР ЗА ИМЕТО

Два дни след твойто появяване
една дебела стара книга
записа името,

което

ще носиш ти за цял живот.

Ти имаш името Асен.

Обичай свойто име –

кратко

като проблясване на меч,

като сълза на мъж, умиращ

за свободата на България.

Ти може би ще се запиташ

защо на хората е нужно

да има всеки свое име.

Светът не е затвор,

където

човекът се превръща в цифра –

за хората не съществува

безимен, номериран свят.

Нали ще сбъркаме тогава

красивата полулуна
с една извита попивателна.

А името е странно нещо.
То винаги след теб се движи
като необходима сянка,
ако вървиш с лице
към слънцето.

Ти винаги с лице
върви,
защото името е често
капризна и суетна сянка
и по-добре е да те следва,
отколкото да те предвожда.

Но ти недей го изоставя,
пази го от нечисти стъпки
и от изкуствени слънца.
На името си роб не ставай,
но и свой роб не го прави.

И нека в твоя път да бъдат
човек
и име

равноправни.

Ти имаш името Асен.

Обичай свойто име –
кратко,
като проблясване на меч,
като сълза на мъж, умиращ
за свободата на България.
Пази го и предай го чисто
на свойте внуци и правнуци,
тъй както храбрите ти прадеди
от век на век
 са го опазили,
за да го поверят на теб.

НИКОЛАЙ ЗАЯКОВ

БЪЛГАРИЯ

В утринни медни котли
свети набъбнало зрънце.
Български стройни петли
пеят на дъжд и на слънце.

Моя земя и момиче,
сън на живота ми кратък.
Цъфнало й бяло кокиче
през планината оттатък.

Аз му разправям за тебе,
моя земя непрестанна –
електрокарна и хлебна,
обедна, късна и ранна.

Бяло кокиче в зелени,
богоподобни балкани.
Дума, запазена в мене.
Майка ми – в мене – засмяна.

Как да ти кажа, че няма

нийде на тебе подобна.
Моя земя от камък
и върху камъка – стомна.

АНДРЕЙ АНДРЕЕВ

БЪЛГАРИЯ

Родих се в тебе повече отвсякъде –
и в тъмната ти мощ, и в осветената.
От хълма гледах нощните ти влакове,
които прекосяваха вселената.

Понякога, изстенал от умората,
или на твоя нрав в непостоянството,
отлитах със призмездните ти кораби,
за да изпия мрака на пространството.

Но там, далече, ненамерил грешните
души на хора, с мен вървели в нощите,
при теб се връщах: как димяха пещите
и как цъфтяха яростно овошките.

Гърмяха светло речните ти прагове,
огъваха могъщите си сводове
мостове и камбаните протягаха
езиците си да стопят оловото.

И аз разравях с всички коленичили
на твоята свещена пръст жаравата
и по кръвта на звани и обричани
разчитах и позора ти, и славата...

И знам: сред тях ще отцъфти дървото ми,
преди да го погълне пак вселената,
непроумял напълно през живота си
ни тъмната ти мощ, ни осветената.

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ

ЧУДО

Сърцето ми е южно чудо.
Бумти
сърцето ми добро
в неправилния такт на лудо
великденско хоро.

Прехвърлих пътища през рамо.
Опитвах чуждите вина.
Разбрах,
че ме опива само
дъждът на мойта равнина.

Когато в миглите ми мига
тревога или спомен чер,
като милувка
ме настига
дъха на пещ гроздобер.

Когато искам да се браня,
аз виждам в българската нощ
река,
кръстосана с Балкана,

тъй както
револвер със нож.

АТАНАС ЗВЕЗДИНОВ

БЪЛГАРИЯ

...И всяка нощ напомня твоя креп.
Но всеки ден изгрява с твоята сила.
Навярно болката, родила теб,
и мен като човек ме е родила.

От твоята, от живата вода,
когато се навеждам да отпия,
оставя във гърдите ми следа
прабългарин, славянин и тракиец.

Че мойта кръв е всъщност твоя сок,
прелял в мен от полето, от Балкана...
Аз бавно зрея, ставам по-висок,
и искам като тебе – да остана.

И нека да съм слаб да те възпея,

и майчината скръб да утеша,
в гърдите ти като в огнище грея
аз – пламъче от твоята душа.

ИВАЙЛО БАЛАБАНОВ

ПРИНОС КЪМ ЕВРОПЕЙСКАТА ИСТОРИЯ

На Хубен Стефанов Стефанов
заради сърцето му българско!

Европа – млада и непохитена,
четеше своя рицарски роман,
когато във зора незазорена
загина рицарят Иван Шишман.
Европа плачеше за Жулиета,
Европа възклицаваше по Бах,
а с вълчи вой в тракийските полета

вървяха глутниците на Аллах.
Когато, обкръжена от слугини,
тя плуваше в охолство и разкош,
във Солун на пазара за робини
гяурките вървяха пет за грош.
Когато тя строеше катедрали
и замъци – във зимния Балкан
скърбяха тънки липови кавали
и плачеха за Алтънлъ Стоян,
въздигаха се кървави калета,
градени със отрязани глави,
и всъщност си остана непревзета

Страната на хайдушките орли.
А беше колкото калпак голяма,
широка колкото следа от лъв,
но се превърна в страшна вълча яма,
покрита с кости и залята с кръв.
Със кремъклия пушка, с проста сопа,
със камък и стрела от бучиниш
дедите ни завардиха Европа
и турците не стигнаха Париж.

НЕДЯЛКО ЙОРДАНОВ

Молитва*

В тоз политически хаос
един се е скрил като щраус,
друг е размахал юмруци,
за да разчиства боклуци,
трети е тръгнал да тропа
на портата на Европа,
а пък четвърти продава
бедната наша държава.

Някъде там във килера,
като кутре под миндера
плаче и бие на чувство
бившето наше изкуство.
Чухте ли писъка жалък?
Дъвче последния залък,
както беззъбата баба
дъвче коричка от хляба.

Бог да пази България
в тази безумна лотария,
за да изтегли билета,
в който се крие късмета.

Всеки във днешните кризи
пази и двете си ризи.
Господи,кой ни наказва
с толкова дива омраза?
Даже светаго духа
вятърът го издуха
от всичките нас до един.
Амин!Амин!Амин!

Бог да пази България...

**Обяснение от издателя: През така наречения „преходен период” бе ни нужна позицията на Николай Хайтов, Марко Семов и много други защитници на националния интерес. От къntenето на камбаните беше и молитвата на Недялко Йорданов.*